

Z P R A V O D A J

pro bohdanečskou farnost – Bohdaneč, Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice, Kotoučov, Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice, Michalovice, Hostkovice a Hlohov

Srpen 2015

Letní

26. číslo

neprodejně

informace farnosti Bohdaneč

7. ročník

BOHDANEČ – oltář Božího Těla, kříž v parku

Náš Zpravodaj...✍

Milí čtenáři, toto číslo vychází opožděně, připraveno bylo v letním období, ale nepodařilo se nám ho dodělat tak, aby vyšlo ještě alespoň do poloviny září. Časopis vychází tak, jak byl připraven v létě – s články, příspěvky, obálkou, fotkami atd. Vychází pozdě – ale přece ☺. Další číslo vyjde za nedlouho a poslední letošní číslo bychom rádi připravili – jako vždy, před Vánocemi. Děkujeme za pochopení a věříme, že se vám tento i další čísla bohdanečského Zpravodaje budou líbit, že vás poinformují o různém dění a že vás rovněž duchovně obohatí.

Vaše redakce.

**Jako ptáci, kteří obletují hnízda, tak bude Hospodin zástupů štítem
Jeruzalému, zaštití a vysvobodí, ušetří a vyprostí. Izajáš 31,5
Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Římanům 8,31**

Obě hesla jsou krásná, neboť hovoří o tom, že nás náš Bůh ochraňuje na všech našich životních cestách... celá věc je opisována množstvím vztahových obrazů (metafor):

Hospodin - my lidé

ptáci bránící hnízdo - ptáčata v hnízdě

štíť pro obránce - obránci Města pokoje, kde by válka být neměla

záštita a vysvobození - v boji bezbranní

ušetření s vyproštěním - v problémech vydání na milost

Kéž v nás tyto obrazy i pravda toho, že "Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?"
zůstávají a rezonují.

T. Ž.

Příspěvek Th et Ph Mgr. Karla Pompeho, emeritního profesora

OKÉNKO DO DUŠE: „Pane, buď při nás v dobrém i zlém...“

Prožíváme druhou část liturgického mezidobí. Léto budiž pochváleno! Ale ty dovolené a prázdniny by neměly být absencí od Pána, Jeho Matky, svatých... Vždyť právě v této době slavíme poutě (na Moravě hody), pak posvícení – a někde i primice novokněží!

To léto začíná slavností sv. Cyrila a Metoděje, též výročí upálení Mistra Jana Husa – letos kulaté výročí.

Nejsem hoden stavět se na roveň historikům – oni vědí více (ale stejně nejsou pamětníky věrozvěstů ani Jana z Husince). Díky za pamětníky alespoň z roku 1945.

A tak mě napadá – Cyril, Metoděj, Hus měli velký časový odstup – a přesto bylo jejich cílem pochopení, porozumění Písma svatého. Hlaholice, cyrilice, pak diakritická znaménka – to vše mělo napomoci prožití Bible, právě i prostými věřícími. Konstantin – Cyril a Metoděj byli skutečně vzdělanými bratry (Jinak by Rastislav neposlal na vinici Páně.)

Jan Hus, podtrhuji katolický kněz, jenž neoplýval falešnou gloriolou z filmů (myslím tím fyzické vzezření), byl fanatickým zastáncem pravdy a dobra. P. prof. Dr. Wolf, děkan Katolické teologické fakulty v době mých studií, přenášejíci nám dogmatiku, jasně definoval Husův problém „in opere operantis, in opere operato.“ Hus totiž tvrdil a žádal, aby udělovaná svátost byla platná jen od tzv. hodného, disponovaného kněze! Skutečnost je však taková, že přijímající svátosti nemůže znát osobnost kněze! Ale to by stálo za další tematický okruh. Hus byl odsouzen podle tehdejších zákonů. Dnes by vše bylo snad jinak. Věříme, že je v nebi, stejně, jako naši věrozvěsti i ostatní z martyrologia. Kéž i my dospějeme k blaženosti nebe!

Váš Karel Pompe

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ

Touto rubrikou opět pokračuje Náboženství pro dospělé, které připravil **P. Martin Sklenář**, s jehož laskavým souhlasem lekce zveřejňujeme. Věříme, že vám rozšíří vaše dosavadní znalosti a upevní tak vaši víru a příslušnost ke křesťanství. Na konci lekce jsou otázky a na konci tohoto čísla najdete pak na ně odpovědi. Ke studiu je dobré používat Bibli, Boží reakci k nám, lidem a dohledat si v ní příslušné pasáže a přečíst si je. Přejeme ke studiu a uvažování, požehnání Ducha Svatého.

6. hodina – věrný Bůh (Mojžíš, 10 egyptských ran a vyvedení z Egypta)

Kniha Genesis končila zprávou o tom, jak se Izrael dostal do Egypta. Druhá kniha Mojžíšova, která nese název Exodus, má jako ústřední téma vyvedení Izraele z Egyptského otroctví.

Boží zaslíbení versus realita

Začátek knihy Exodus nám vypráví o těžkém údělu, který po několika desetiletích (stoletích) dolehl na Izrael. Izrael se nachází ve složité, až existenční situaci. Nejen že se stává otročským národem bez své země, ale zároveň faraón vydává příkaz, že každý narozený chlapeček má být zabit, čímž odsuzuje Izrael k vyhynutí. Hospodinova zaslíbení předkům¹ nejen že se neuskutečňují, ale jsou dokonce v přímém ohrožení. Vyvedení z Egypta, o kterém vypráví první část knihy Exodus, tak představuje Boha především jako Boha věrného, jako Boha, který zachovává své slovo a svá zaslíbení a zasazuje se o to, aby byla tato zaslíbení uskutečněna, naplněna.

Mojžíšovo narození

V knize Exodus můžeme najít několik stěžejních úryvků, které nám tuto Hospodinovu věnost ukazují. Ve 2. kapitole čteme o narození Mojžíše. Ekumenický překlad Písma svatého označuje tuto pasáž titulem: „Mojžíš povolán k záchraně Izraele; narození a příprava“. Svatopisec již v Mojžíšově narození spatřuje projev Boží věnosti, když si vyvolí jednoho konkrétního člověka, kterého k naplnění svých záměrů bude potřebovat, a již od počátku jeho života jej podivuhodným způsobem chrání.

¹ Srov. s textem páté hodiny, u třetí poznámky pod čarou.

Zjevení v hořícím keři

Druhým a dosti významným úryvkem, ve kterém se Bůh projevuje jako Bůh věrný, je úryvek 3. kapitoly, ve kterém se Hospodin zjevuje Mojžíšovi na hoře Chorébu, posílá jej do Egypta a zjevuje mu své jméno. První reakcí Mojžíše na Boží zjevení na Chorébu je jeho odpověď: „Tu jsem“. Již tato Mojžíšova slova odkazují na to, že se zde bude odehrávat příběh, ve kterém Bůh bude prostřednictvím toho člověka uskutečňovat své plány. Vyvedení Izraele z Egypta není jen nějakým výjimečným Božím dílem, ale je událostí, ve které se naplňují dějiny spásy².

Bůh se zjevuje v hořícím keři, který neshoří. Stejně jako oheň plápolá, a přesto ho nikdy neubude (keř neshoří), stejně tak Boží slovo nikdy nepřestává platit a uskutečňuje se.

Ve svém zjevení v hořícím keři se Bůh v první řadě zjevuje jako Bůh praotců. Připomíná tak Mojžíšovi, že je Bohem, který dal jeho otcům zaslíbení. Bůh tak otevírá prostor k tomu, aby mohl tato zaslíbení uskutečňovat. Příběh třetí kapitoly knihy Exodus je významný tím, že se Bůh už nezjevuje jako Bůh, který dává zaslíbení, ale zjevuje se jako Bůh, který je věrný, který tato zaslíbení uskutečňuje. Proto je základním a nejdůležitějším obsahem tohoto zjevení to, že Bůh povolává Mojžíše, aby vyvedl jeho lid z egyptského otroctví.

Zjevení Božího jména

S posláním vyvést lid z Egypta je velmi úzce spojeno zjevení Božího jména. Právě bez tohoto kontextu poslání k vyvedení Izraele z Egypta není možné Boží jméno dobře pochopit. Ve vyjevení svého jména Bůh odhaluje část sebe sama. V Ex 3,14 je zaznamenáno toto Boží jméno: „Jsem, který jsem“ $hy<+h.a,(rv,äa]hy<\beta h.a,(ehje a\text{šer} ehje)$.

Můžeme si klást otázku, zda se skutečně jedná o jméno. Mít jméno, to by znamenalo, že Bůh je jako všichni ostatní, je jako ostatní bohové, kteří mají jméno. Bůh ale prostě JE! Bůh se zjevuje, ale přesto zůstává tajemným, přesažným (transcendentním). On je odlišný od všech ostatních bohů právě tím, že JE, že nemá „běžné“ jméno.

Tím, že Bůh zjevuje své jméno, se stává volatelným. Člověk tak od této chvíle může s Bohem vstoupit do vztahu. Děje se tak na pozadí poslání Mojžíše do Egypta. Mojžíš má vyvést lid z Egypta, má být Hospodinovým vyslancem, proto bude potřebovat být s Bohem v co nejdůvěrnějším spojení, bude muset mít možnost se kdykoli na něho obrátit. Mojžíš bude muset v Egyptě opakovaně

² Příslib země a potomstva.

dokazovat Boží moc (deset Egyptských ran) a bude tak muset volat k Hospodinu, a prostřednictvím zjeveného Božího jména se skutečně bude moci k němu obracet.

I prostřednictvím svého jména se Bůh už nezjevuje jen jako ten, kdo dává přísliby, kdo slibuje, ale také jako ten, kdo zachovává věrnost, kdo usiluje o uskutečnění jeho příslibů. Jeho jméno lze totiž vnímat ne jen jako oznámení prostého bytí, totiž že JE, ale můžeme jej rovněž vysvětlovat jako vyjádření toho, že jeho bytí je zaměřeno ke vztahu, je bytím pro: „Jsem, který jsem pro vás“...

V neposlední řadě pak ono sloveso bytí vyjadřuje také bytí tady (tady jsem, jsem tady, abych vás vyvedl). Opět tedy vidíme, že Boží jméno, ale vůbec jeho bytí, je určitým způsobem bytím pro člověka, bytím pro jeho štěstí³. V kontextu zjevení Božího jména pak zaznívá určitá slovní hříčka. Zatímco Mojžíš začal svou odpověď zvoláním „Tu jsem“, Hospodin se následně zjevuje jako ten, kdo „JE zde“. Toto dvojí vyznání „Tu jsem“, které zaznívá v kontextu vyvedení Izraele z Egypta, ukazuje, že se skutečně nejedná o pouhé vyvedení jednoho národa, ale že se jedná o uskutečňování Božího plánu spásy, že se jedná o něco podstatného a zásadního. Křesťanská tradice pak bude pochopitelně vyvedení z Egypta vnímat jako událost, která se v dějinách v Ježíšově velikonočním tajemství znovu podivuhodně opakuje.

Boží jméno se vyjadřuje prostřednictvím tak zvaného „tetragramu“ – JHWH (h“w”hy>). Zjevené jméno je ale posvátné, Izrael ho nesmí degradovat na obyčejné jméno, ani jej nesmí využívat k prosazení svých zájmů (magie). Proto Izrael toto jméno nesmí vyslovovat a začne na jeho místě vyslovovat „Adonaj“ – můj Pán (české Hospodin).

Příběh o zjevení Božího jména navíc ještě v určité míře koresponduje s úryvkem z knihy Genesis. V ní jsme četli příběh o záměně Jákobova jména. V Jákobově příběhu záměna jména označovala mimo jiné to, že se z Jákoba rodí nový člověk, který už není „Úskočný“, ale který si může být jist, že v jeho životě zápasí Bůh. Stejně tak prostřednictvím zjevení v knize Exodus, ve kterém Bůh odhaluje své jméno, se rodí nový Izrael, který si může být jistý, že v jeho životě zápasí Bůh. A to se stává skutečností v celém příběhu o vyvedení Izraele z Egypta.

Deset egyptských ran

Další významnou částí knihy Exodus je popisování deseti egyptských ran⁴. I ve vyprávění o těchto ranách se zřetelně ukazuje Boží věrnost. Bůh neruší své

³ To ale neznamená, že existence Boha je závislá na existenci člověka, respektive, že bez člověka by Bůh nebyl Bohem.

⁴ Zkažení vody, žáby, komáři, mouchy, dobytčí mor, vředy, krupobití, kobyly, temnota, pobití prvorozců.

slovo při prvním problému. Zůstává věrným, i když to vyžaduje čas, trpělivost, značnou snahu. Boží slovo nepřestává nikdy platit, Hospodin svá zaslíbení nikdy neruší, třebaže do jejich uskutečnění vstupuje mnoho překážek.

Desátá rána – zabití všeho prvorozeného

Jako velmi důležitá, ba ústřední, se ukazuje poslední, desátá rána, při níž dochází k zabití všeho prvorozeného. Této ráně se ale nyní nebudeme příliš věnovat⁵. Jediné, co si nyní můžeme ukázat, je, že se Boží věrnost projevuje jen a právě vůči těm, kteří jsou jeho věrnosti nakloněni a na ni připraveni. Rozdělení lidu při průchodu anděla zhouby není primárně na Egyptany a Izraelity, ale na ty, kteří nemají potřené veřeje dveří svého domu krví beránka a na ty, kteří tak učiněno mají. Jen ten, kdo očekává projev Boží věrnosti a zaujme vůči tomu adekvátní postoj, může se z tohoto projevu Boží radosti radovat. Ostatní se naopak utápějí ve svém pláči⁶.

Poslední rána v konečném důsledku vede k osvobození Izraele. Izrael dostává nejen svobodu, ale možnost opět se svobodně množit (před tím byl vydán příkaz zabíjet každého narozeného chlapce). Poslední rána předkládá určitý paradox. Zatímco anděl zhouby na jedné straně rozsévá smrt, Izraeli v konečném důsledku touto smrtí dává život. Tento anděl zhouby se stává předobrazem Ježíše Krista, který svou smrtí dává život všem lidem (projevuje Boží věrnost).

Vyvedení Izraele z Egypta

Poslední zásadní událostí, ve které Hospodin projevuje svou věrnost, je samotné vyvedení Izraele z Egypta, jak je popisováno ve 14. kapitole knihy Exodus. Vyprávěný děj dospívá až po samu mez hrozícího nebezpečí. Z jedné strany moře, z druhé strany Egyptané. Teprve zde se ukáže v plnosti Hospodinova sláva, jeho moc a svrchovanost.

Rozpolcení vod má silnou symboliku. Voda moře, symbol zla, se v Boží moci staví jako obranná zeď, bezpečný koridor, vodítko směrem ke světlu. Rozpolcení vod rovněž odkazuje na počátek, kdy Bůh rozdělením vod vytváří místo pro život. Příběh činí také narážku na příběh o potopě. I zde je vodní živel vykonavatelem soudu.

Lid, který je podivuhodným způsobem vyveden z egyptského otroctví, ze spáru smrti a záhuby, může zakoušet naplnění jednoho ze zaslíbení. Lid se může

⁵ Poslední ráně, a s ní spojenému ustanovení Pesachové večeře, se budeme věnovat ve 26. hodině, ve které se budeme bavit o ustanovení eucharistie.

⁶ Můžeme vidět paradox mezi těmi, které anděl zhouby hubí (ti pláčí) a těmi, kteří jsou shromážděni v domácnostech (ti se radují, hodují). Podobný princip ale můžeme vidět i v evangeliích. Ti, kteří budou zachráněni (prijmou věrné Boží jednání), ti vstupují do sálu a radují se, naopak ti, kteří nejsou připraveni na projev Boží věrnosti, ti jsou venku, kde je pláč a skřípění zubů.

znovu volně rozmnožovat, může se stávat národem, který má budoucnost⁷. Hospodinovo zaslíbení se tak uskutečňuje již na poušti, v momentě, kdy lid ještě putuje, teprve směřuje k zaslíbené zemi. Když Hospodin vyvádí Izraele z Egypta, nevyvádí ho proto, aby žil na poušti, ale aby došel do Zaslíbené země, totiž, aby se uskutečnilo i ono druhé zaslíbení.

Vyjítí z Egypta – předobraz křtu

Poutavý příběh o vyjití Izraele z Egypta je krásným předobrazem svátosti křtu. Křesťanská tradice si toto velmi brzy uvědomila. Stejně jako se Izrael prostřednictvím vody stává svobodným lidem, který má budoucnost a který směřuje k zaslíbené zemi, tak i my jsme lidem, který byl vysvobozen z otroctví hříchu, ze stínu smrti (křtem). I my již nyní v tomto životě, v tomto putování pouští směrem k zaslíbené zemi, můžeme zakoušet uskutečňování Hospodinových zaslíbení, i my již nyní můžeme mít podíl na věčném životě (přijímání svátostí, zvláště svátosti eucharistie). Lidský život nemá smysl sám v sobě, není životem jen proto, aby se žil zde na zemi, ale jeho cílem je dospět do zaslíbené země, totiž do nebeského království. Příběhy první části knihy Exodus, které se stávají základní zkušeností Izraelského národa a které i křesťanská tradice vnímá jako úryvky základní, nás ubezpečují, že Bůh je v našem životě věrný, je Bohem, který chce, aby se i v našich životech uskutečnila a naplnila ona zaslíbení – potomstva (věčný života) a země (nebeské království).

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. Jaké je ústřední téma knihy Exodus?
2. Čím začíná kniha Exodus?
3. Jaká je situace židů v Egyptě (ve vztahu k zaslíbením daným Abramovi)?
4. Co nám ukazuje příběh o narození Mojžíše?
5. Kde najdeme příběh o hořícím keři?
6. Kde se Bůh zjevuje Mojžíšovi v hořícím keři?
7. Co znázorňuje „trvale“ hořící keř?
8. Čím se liší Boží zjevení v hořícím keři od předchozích Božích zjevení?
9. Jaké je hlavní poselství Božího zjevení v hořícím keři?
10. Bůh zjevuje Mojžíšovi také své jméno. Jaké?
11. Co znamená Boží jméno v jeho kontextu?
12. Proč židé nesmějí vyslovovat Boží jméno?
13. Kolika ranami zasáhne Bůh Egypt?
14. Co nám odhaluje příběh o deseti egyptských ranách?

⁷ Jen mimochodem je dobré ukázat aktuálnost tohoto poselství. Národ, který brání rození nových dětí (antikoncepce), případně tyto děti zabíjí (potrat), odmítá mít budoucnost, odmítá mít podíl na věčném životě, který Bůh nabízí. Takový národ pláče nad tím, že v egyptském otroctví, kde život směřoval k zániku, bylo lépe, tam byly mísy masa...

15. Jaká je desátá egyptská rána?
16. Jaký paradox můžeme nalézt v postavě anděla zhouby?
17. Anděl zhouby je předobrazem koho?
18. Středem jakého moře Bůh vyvedl Izraelity?
19. Kde nalezneme příběh o vyvedení Izraele z Egypta středem Rudého (Rákosového) moře?

Velký, letní úklid kostela v Bohdanči

Ve středu, 26. srpna proběhl v bohdanečském kostele opět velký letní úklid. Slunečné počasí akci přálo a tak se po půl deváté sešli všichni brigádníci a pustili se do práce. Jako vždy se vynosily všechny koberce, sedáky, které se rozvěsily po plotě v parku, aby vyvětraly a vysušily se, poté se luxovaly, myly a leštily se oltáře, sochy, obrazy, dveře, lavice a myla a drhla se kamenná podlaha podlaha a také podlaha v lavicích, savem proti plísni se postříkaly dolní, mokré části stěn a podlahy, zejména v sakristii, uklízelo se rovněž kolem varhan a schodiště k nim. Letos se ale nečistil velký křišťálový lustr, protože byl vyzvednut panem Veletou o více jak jeden metr a ženy už se k němu bezpečně nedostaly tak, aby jej mohly vyčistit.

Největší část byla hotová tak kolem půl druhé, kdy také většina brigádníků se odebrala domů. Do asi půl třetí se již rovnala část věcí na svá místa a zbytek se porovnal v sobotu, kde byla podlaha suchá. V sobotu se také položily vyprané ubrusy a roucha a dečky.

Poděkování patří všem, kteří si udělali čas a přišli náš kostelík, který slouží nám všem, uklidit, panu kostelníkovi Josefu Holubovi, Anně Holubové, paní Martě Stehlíkové, paní Marii Hlavové, Marii Rokosové, paní Miladě Kopecké, paní Libuši Vajglové a paní Janě Mudrochové, která vyprala všechny ubrusy a dečky.

INFORMACE O SBÍRKÁCH V BOHDANEČSKÉ FARNOSTI k 2. 8. 2015

Sbírky v Bohdanči a Třebětíně celkem k 2. 8. 2015		22.538 korun
z toho	sbírka 1. 3. 2015 na Svatopetrský halěř	1.249 korun
	sbírka 19. 4. 2015 na křesťany ve Svaté zemi	855 korun
	sbírka od 3. – 17. 5. 2015 na Nepál	923 korun
	sbírka 17. 5. 2015 na Českou katolickou charitu	1896 korun
	sbírka 14. 6. 2015 na Národní eucharistický kongres	1032 korun
	sbírka 5. 7. 2015 na potřeby diecéze	716 korun

Kapitoly z Liturgiky 1.

Posvátné místo - symbolika křesťanského chrámu

Velký potenciál, který kulturní dědictví víry našich předků nabízí, vyžaduje více než kdy předtím srozumitelně hovořit „nenábožensky o náboženských věcech“. Úvahy a reflexe tohoto liturgického příspěvku chce upozornit na chrám z mnoha různých hledisek a hlavně – využít ho jako samotný nástroj hlásání Kristova

Bohdaneč, kostel Zvěstování Páně evangelia. Texty samotné budou koncipovány tak, aby ukázaly duchovní smysl chrámové stavby. Jednoduše řečeno, abychom se byli schopni podívat na kostel úplně novými očima.

Čechy jsou plné kostelů

„Myslím, že žádné království v celé Evropě nebylo nadáno za našich časů tak hojnými, tak vznešenými a tak ozdobnými chrámy, jako království České“, napsal v roce 1457 kardinál Aeneas Silvio Piccolomini, pozdější papež Pius II., ve své proslavené Historii české. Piccolomini věděl, o čem píše, vždyť Čechy měl možnost poznat poměrně zevrubně jako papežský legát v pohnuté době závěru husitských válek. V té době však byly některé kostely poničené a ve velkolepé nádheře se skvěly snad jen kostely rožmberského dominia.

Čechy jsou stále plné kostelů, oněch vertikál upomínajících k duchovním skutečnostem, ale my sami jim přestáváme rozumět, protože jsou pro nás někdy až příliš samozřejmé. Dívat se na něco a vidět něco je rozdíl. Měli bychom se umět rozhlédnout po chrámu, ale i jeho okolí, a vidět celý svět i svůj vlastní život jako jednu velkou cestu za Stvořitelem. Nechat se zasáhnout dějinami spásy obrazně vepsanými do každého kamene, obrazu či sochy, ale především do konkrétních lidí, kteří nás předešli a chrám nejen pro sebe, ale i pro nás vystavěli.

Stále je třeba hledat nové způsoby hlásání Kristova evangelia. Osvědčenou cestou je nepochybně hlásání krásy, protože po ní i dnešní člověk stále touží, je mu srozumitelná a blízká, na rozdíl od proměnlivých ideologií minulého století, které se snažili člověka pouze zmocnit.

Oprav můj Dům

Dominantou každého města, každé vesnice či větší obce je stále kostel. Také česká krajina je posetá mnoha drobnými sakrálními památkami – kapličkami, kříži či sochami, nedílnou součástí kulturní krajiny. Nemusíme být velkými odborníky na studium lidské psychiky, nemusíme moralizovat, ale z naší domácí krajiny je natolik

zjevné, jak moc pokřivené jsou současné vztahy mezi lidmi. Okouzlení světem vědy a techniky tak typické pro 19. století a ještě více prožívané ve 20. století jakoby rozdělilo svět do mnoha malých segmentů, které člověk podrobuje vědeckému zkoumání. Je však třeba tyto střípky znovu složit a umět se na člověka, krajinu, ale i svět, podívat jako na celek.

Každý kostel, ať už na venkově či ve městě, byl stavěn pro společenství: člověka s Bohem, člověka s člověkem, ale i člověka s okolním světem. To je zcela konkrétní zakotvení. Je nutné znát minulost, abychom mohli žít přítomnost a směřovat k budoucnosti. Je zcela nutné prožívat společenství, abychom poznali sami sebe. Venkov i města se dnes rozpadla do velmi malých celků. Na venkově se přestalo žít, pouze se bydlí. Zaklínadlem moderního člověka se stalo soukromí. Na vesnici jsme se obklopili vysokými ploty, ve městech je spolehlivou zárukou anonymita moderních sídlišť či satelitů.

Každý kostel by měl být přesným opakem těchto moderních trendů, protože byl stavěn pro společenství, pro zcela konkrétního jednotlivce vytrženého z okolního chaosu, pro člověka, který má jméno, ví o své minulosti a rodových kořenech a je za ně zodpovědný.

V kostele musí na jednu stranu mizet různost, která nás od sebe dělí (sociální, majetková, jazyková), aby vynikla jednota společenství, ve kterém však má každý svoje místo, protože jsme všichni bez rozdílu milováni Bohem. Je potřeba přítomnost křesťanského chrámu v našich městech či vesnicích zasadit do co nejširších souvislostí, protože vypovídají o nás, ale i o našem národu jako celku. Svatý Augustin mluví o chrámu jako o „domu našich modliteb“ a o nás jako o „domě Božím“.

Zanedbané chrámy svědčí nejenom o krizi víry, ale obecně i o krizi vztahů, šířícím se sobectvím. Ukazují, kam směřují a jaké jsou úrovně modlitby našeho lidu. Není cestou k nápravě kostel zvenku pouze nově natřít, uvnitř pěkně nasvítit, oprášit několik oltářů a všude dát umělé květiny. Kostel se nemůže stát pouze kulisou, to by byl totiž pouze obilným hrobem uvnitř plným špíny (Mt 23,27). Augustin dále dodává: „Dům Páně se ovšem nebuduje, jestliže věřící neváže mezi sebou láska.“

Kostel tedy není místem, kde je uzavřená láska v kamenech či dřevě, ale je viditelným znamením lásky mezi Bohem a lidmi v tomto světě. Ve zcela konkrétních kulisách malého kostelíka svatého Damiána z Assisi se odehrálo obrácení svatého Františka a zrození srozumitelného univerzálního poselství pro svět. Na počátku ale byl skutečný akt víry a vztah ke konkrétnímu místu: „Jdi a oprav můj dům, který se rozpadá!“ František šel, opravil svůj život (to je svůj vlastní chrám), ale přetvořil i chátrající kostelík znovu v dům modlitby. Skrze chátrající kostelík objevil Kristovu církev, kterou si zamiloval a které znovu vdechl život!

P. Radek Martínek (historik umění a teolog)

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ – BOŽÍ TĚLO V BOHDANČI

Svátek Božího Těla slavily společně bohdanečská, červenojanovická, pertoltická a zbraslavická farnost v Bohdanči, v kostele Zvěstování Páně. Hezký slunečný den přivítal všechny účastníky – věřící a návštěvníky, kteří si za své farnosti vyzdobili oltáře břízkami, díky panu Josefu Slavíkovi, který je sehnal a také pivoňkami a kalinami, které

právě kvetly. První část slavnosti probíhala uvnitř slavnostně vyzdobeného chrámu, na začátku zazněla známá úvodní část z Te Deum od francouzského skladatele Charpentiera, kterou zahrál posluchač Akademie múzických umění v Praze, Petr Havel z Ostrova u Ledče nad Sázavou, poté pan farář všechny přivítal, čtení, modlitby a přímluvy, četli zástupci

z každé farnosti – paní Cudlínová, pan Čerovský, Bohunka Laudátová, paní Hrabčáková druhá část pak probíhala venku, kdy průvod procházel, za doprovodu hudebníků pana Seiferta, parkem kolem kostela ke třem ozdobeným oltářům, slavnost byla zakončena opět uvnitř kostela závěrečnými modlitbami, požehnáním

a slavnostní písní Te Deum – Tebe Bože chválíme. Poté se sešli farníci v přízemí bohdanečské fary, kde bylo přichystáno občerstvení od farnic ze všech farností.

Poděkování za zdárný průběh celé akce patří jak zástupcům bohdanečské farnosti – panu kostelníkovi Josefu Holubovi, varhanici paní Martině Uttendorfské,

paní Jitce Píchové za květinové vazby na oltáře, ale také ministrantům, všem, kteří vyzdobili oltáře, kteří připravili a přinesli občerstvení, hudebníkům pana Seiferta, panu Petru Havlovi, všem účastníkům a návštěvníkům ze všech farností. Věříme, že se všichni opět sejdem za rok při této oslavě.

A.H.

Bože, chválíme Tebe
 Pane, moc Tvou velebíme
 kterou zná zem i nebe
 všem Tvým skutkům se divíme
 když se vše v světě mění
 Ty sám jsi bez proměny.

Vše, co jen chválit může
 cherubové, serafové
 chválí Tě velký Bože
 nebe, země, zástupové
 ode všech si nazýváš
 Svatý, svatý, svatý Pán.

Výlet na Svatý Kopeček u Olomouce a na výstavu Flóra Olomouc

V sobotu, 22. srpna, časně ráno jsme se vydali na předem ohlášený výlet na Svatý Kopeček u Olomouce. Autobus se naplnil 38 výletníky nejen z bohdanečské, ale také z pertoltické, červenojanovické, zbraslavické, ledečské a též z čáslavské farnosti. Přes Čáslav, Chrudim, Svitavy jsme, s krátkou přestávkou, dojeli kolem

půl deváté na Svatý Kopeček u Olomouce. Znamé poutní místo nás přivítalo působivou kulisou barokní baziliky Navštívení Panny Marie a ranním poklidem přilehlých stánků se suvenýry. Poutní bazilika je situována na vrchu asi 5 km od Olomouce, takže je odtamtud krásný výhled po okolí, protože bylo opět slunečné počasí, patřičně jsme si pohledy do kraje užili. Bazilika je dobře viditelná ze vzdálenosti několika kilometrů, protože se nachází na úpatí Hrubého Jeseníku. V 9. hodin začala v bazilice Minor mše svatá, které jsme se, za účasti zájezdů z jiných farností a dalších návštěvníků, zúčastnili. Poté jsme se sešli u vchodu na předem domluvenou prohlídku s průvodkyní, která nás provedla celým krásným prostorem a seznámila nás jak s historií, tak s jednotlivými částmi baziliky a se zajímavostmi. Tento architektonický skvost byl vystavěn v 17. století na základech starší kaple zničené během třicetileté války a se jménem Jan Andryšek, který zde na základě svého slibu zbudoval v letech 1629 – 1633 malou kapli. Chrám má nádherné průčelí se dvěma věžemi, na které navazují boční křídla a zvyšují tak jeho šířku na 97 metrů. S bočními křídly jsou spojeny další prostory: zimní kaple a svaté schody s 28 stupni. Rozsáhlé nádvoří sv. Norberta je uzavřené do půlkruhu.

Toto místo bylo svědkem obléhání nedaleké Olomouce Švédy, během třicetileté války, dotklo se ho zrušení mateřského kláštera Hradisko na okraji Olomouce koncem 18. století. V roce 1785 se stává farností. 19. století přineslo Svatému Kopečku návrat duchovní správy premonstrátů, nyní však již z pražského Strahova.

Během obou světových válek Svatý Kopeček strádal a v roce 1945 byla stavba těžce poškozena, díky snaze velice schopného P. Julia Půdy byly opravy během pár let dokončeny.

20. století však přineslo kromě nejtěžších ran i nejradostnější události, kdy byl papežským dekretem, ze dne 11. dubna 1995, chrám povýšen na "baziliku minor" a poctěn papežskou návštěvou Jana Pavla II. 21. května téhož roku.

V současnosti je Svatý Kopeček cílem obdivovatelů barokní krásy, mnoha poutníků, turistů a také srdcem farnosti, kde se odehrávají ta nejvzácnější tajemství víry. Pro svůj půvab se mnoho párů rozhoduje říci si své definitivní "ano" právě zde. Barokní bazilika Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku patří k nejznámějším poutním místům České republiky. Ale především zůstává cílem těch, kteří na své životní cestě přicházejí před Boží tvář, předkládají své modlitby a tak se touží setkat s Tím, který je nejlepším Otcem.

Také naše skupina na konci výkladu měla možnost zahlédnout svatebčany, ženicha a nevěstu, kteří se rozhodli pro životní krok právě v této bazilice.

Z baziliky jsme se pomalu odebrali kolem již otevřených stánků do nedaleké restaurace, kde jsme se občerstvili a pak se část výpravy přesunula do ZOO, která je asi 1 km od baziliky a druhá část naší výpravy zůstala v restauraci.

ZOO Olomouc je umístěná v krásných lesích v blízkosti krajského města. Byla otevřena v roce 1956. K prvním obyvatelům patřili srnci, jeleni, lišky, dikobraz, medvídek mýval a několik druhů ptáků. Dnes olomoucké zoologické zahradě nechybí moderní pavilon šelem, akvárium o objemu 17 000 litrů s útesovými žraloky ani obří voliéra. Dominantu ZOO Olomouc tvoří 32 metrů vysoká vyhlídková věž. Tropický pavilon pro jihoamerickou faunu, opičí výběh s visutou lávkou, pavilón netopýrů, žraločí akvárium. Návštěvníci si mohou prohlédnout tropický pavilon pro jihoamerickou faunu, opičí výběh s visutou lávkou, pavilon netopýrů, žraločí akvárium a nově společný výběh pro medvědy a vlky. Olomoucká ZOO chová 1600 zvířat v 401 druzích. Pravidelně pořádá různé akce pro veřejnost, odpoledne byla cílem hlavně rodičů s dětmi, které si pobyt tam velmi užívaly. Někteří z nás procházeli ZOO pěšky, jiní využili možnosti svézt se po areálu vláčkem. V každém případě se nám tam líbilo a stanovený čas velmi rychle uběhl.

Ze Zoo jsme se prošli k autobusové zastávce, kde si nás již vyzvedl řidič a převezl nás do dalšího cíle výletu, do chrámu, katedrály sv. Václava nad Olomoucí. Katedrála je plně fungující arcibiskupský chrám a farní kostel, katedra označuje hlavní kostel sídelního biskupa v diecézi. Katedrála sv. Václava je velmi krásnou a impozantní stavbou, která se tyčí nad Olomoucí, stavba je v novogotickém stylu, přestože jsme se dostavili s menším zpožděním, průvodkyně na nás čekala a provedla nás se zajímavým výkladem po chrámu.

Naše putování jsme zakončili na výstavišti Flóra Olomouc, kde právě probíhala letní výstava a kde jsme měli možnost si prohlédnout nejen pavilony s krásně naaranžovanými růžemi, liliemi, jiřinkami a dalšími květinami mezi jezírky, vodotrysky a květinovými bránami, ale také se projít mezi několika desítkami stánků, hlavně se zahradnickým zbožím, sazenicemi květin, okrasných rostlin, ovoce a zeleniny, které byly rozloženy po parku. Každý z nás si tam pořídil nějakou rostlinu, nebo cibuli k zasazení, kterou si pak odvážel domů. Přestože se výlet tentokrát konal až na Moravu, takže jsme putovali celý den a domů se vraceli kolem 22. hodiny, vydařil se a zanechal nám spoustu krásných zážitků zase z jiného kraje naší vlasti.

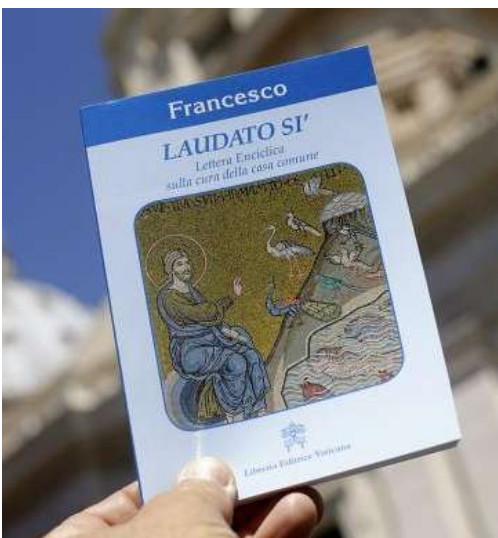
Věříme, že se za rok opět někde podíváme na místo, kam jsme se ještě nedostali.

A. H.

Encyklika: *Laudato si* – Bud' pochválen Nedovolme, aby se svět stal smetištěm

Papež František vydal letos v červnu svoji druhou encykliku nazvanou po svatém Františku z Assisi *Laudato si* – Bud' pochválen, což je začátek modlitby svatého Františka, který je patronem ekologie a přírody. Encykliky jsou oběžní listy, které kolují mezi věřící. Tato encyklika se věnuje životnímu prostředí, jeho správě a ochraně. Obrací se v ní na

všechny lidi, poukazuje na příčinu oteplování planety, také na neúspěch vrcholných jednání o ekologii, což zapříčiňuje hlavně podřízenost politiky financím. Papež na setkání s diplomaty ve Vatikánu řekl:

"Bůh vždycky odpustí, my odpouštíme někdy, ale když se s přírodou špatně zachází, ta neodpouští nikdy."

"Mnohé vědecké studie upozorňují, že větší část globálního oteplování v posledních desítkách let je důsledkem velké koncentrace plynů se skleníkovým efektem (oxid uhličitý, metan a další), které se vypouštějí hlavně v důsledku lidské činnosti."

Encyklika *Laudato Si'* o péči o společný domov byla zveřejněna po dlouhém období očekávání, žádná

encyklika nikdy nečelila takové preventivní obranné kanonádě (zvláště ve Spojených státech amerických) ze strany neokonzervativních katolíků.

Ekologická otázka je v textu spojena přímo s otázkou potratu (skutečná ekologie nemůže akceptovat potrat).

Papež varuje, že toto století může být svědkem vážných klimatických změn a ničení ekosystémů, pokud se nic neudělá. "Lidstvo si musí uvědomit, že je nezbytné pozměnit životní styl, výrobu a spotřebu. A to s cílem bojovat proti oteplování, tedy alespoň proti lidským příčinám, které ho vyvolávají či zvyšují." Je třeba ihned jednat, zdůraznil František na adresu mezinárodního společenství. Vyzývá k odvážné kulturní revoluci s cílem napravit to, co nazývá "strukturálně zvrhlý" ekonomický systém. Systém podle něj umožňuje bohatým vykořisťovat chudé a dělá ze Země "ohromnou hromadu špíny". Papež vyzval

všechny obyvatele planety k odpovědnosti, všechny lidi dobré vůle, neměla by to být jen volnočasová aktivita, ale povinnost každého člověka na této planetě.

Hlava katolické církve v encyklice odmítla odsoudit geneticky upravené organismy (GMO), což je sporné, ale zato kritizovala sociální nerovnováhu a extenzivní zemědělství. "Je obtížné dělat všeobecné soudy ohledně transgenetického vývoje u rostlin nebo zvířat, pro lékařské nebo chovatelsko-pěstitelské účely," uvedl papež. Poukázal přitom na velkou diferencovanost a zdůraznil, že "riziko vždy nevyplývá z techniky samotné, ale z její nevhodné či nadměrné aplikace".

Papež vyzývá země světa, aby snižovaly množství skleníkových plynů v ovzduší. Tím se podle komentáře stanice France25 trefuje hlavně do Spojených států a Číny, jejichž výroby nejvíce znečišťují životní prostředí a které se zdráhají to zásadně změnit. Odpovědnost za zlepšení stavu leží podle Františka na ekonomických velmocích.

Vyzývá rovněž k omezení konzumu, ke spotřebě a nadbytku věcí a výrobků, které nejsou pro život prioritní, ale které se stále chrlí koncerny, často na úkor životního prostředí a drancování přírody, nabízí je pak a prodávají spotřebitelům. "Nadešel čas přistoupit na určité omezení (ekonomického) růstu v některých částech světa a poskytnutí zdrojů pro zdravý růst v jiných částech světa," věří papež. Zatím však je podle něj úsilí v zájmu zlepšení životního prostředí často neúspěšné kvůli odporu mocných a nezájmu lidí. "Ekonomický zájem dokáže velmi snadno převážit nad obecným blahem a zmanipulovat informace ve svůj prospěch," píše se v encyklice.

Papež František zdůrazňuje, že je nutná větší politická aktivita států na mezinárodní úrovni: (je nutný) nový systém mezinárodních vztahů, ve kterém by dluh nebyl používán jako druh kontroly nad chudými státy; politika, která by nestála na krátkodobých průzkumech a kalkulech, ale která by se uměla dívat na budoucí generace a naslouchala skutečným lidem, kterých se v jejich skutečné ekonomické situaci dotýká technokratické paradigma. Aby se mu uniklo, je třeba se také rozhodnout „zpomalit“ (výraz, který se v textu opakuje častokrát) a znovu objevit mystický pohled na stvoření: v životním prostředí jsou lidské bytosti, zvířata a přírodní zdroje provázaným systémem – nejen z biologického úhlu pohledu, ale také z teologického, jako systém neviditelných a neměřitelných vztahů, které však lze vnímat na úrovni emotivní a náboženské. Je to výzva vzdát se myšlenky na ovládnutí zdrojů, ale zvláště lidí a chudých na zemi. Papež zde apeluje na lidstvo, mluví o životním prostředí z perspektivy chudých zemí. Také z toho důvodu bude encyklika přijímána v různých zemích různě, v závislosti na ekonomickém a kulturním kontextu. Jinak ji přijmou bohaté země, jinak chudé.

Encykliku, která má 191 stran, uvítaly organizace na ochranu životního prostředí, vědci odhadují, že text povede lidi k větší odpovědnosti. Podpořil ji i generální tajemník OSN Pan Ki-mun a vyzval vlády všech zemí ke schválení důležité dohody o klimatu na konferenci v Paříži. "Změna klimatu je jedním ze základních úkolů lidstva a morální otázkou, která zahrnuje dialog vedený s úctou se všemi složkami společnosti," zdůraznil nejvyšší představitel Spojených národů v prohlášení. "Lidstvo má povinnost chránit náš společný domov, planetu Zemi, a projevit solidaritu s nejchudšími a nejzranitelnějšími, kteří nejvíce trpí změnami klimatu," dodal.

V této souvislosti Pan Ki-mun důrazně apeloval na vlády, "aby národní zájmy podřídily zájmům obecným a aby přijaly ambiciózní, univerzální dohodu o klimatu" během mezinárodní konference, která se má tímto tématem zabývat mezi 30. listopadem a 11. prosincem letošního roku ve francouzské metropoli. Z poslední věty je patrné, že encyklika je i výrazně politická a proto nebude vítána ve všech státech. Text dohody, kterou by měly státy uzavřít v Paříži, se nám nepodařilo zatím získat.

O přírodu, která nám byla Bohem dána ke spravování, ne k drancování, bychom měli ve svém zájmu dbát, protože důsledky špatného přístupu a vztahu k ní si ponese, dříve, nebo později sami. Například letošní léto bylo extrémně suché a takovéto teploty byly naměřeny naposledy před 50. lety, avšak tehdy trvala horka jen několik dní. Letošní vysoké teploty však trvaly více jak měsíc, kdy navíc téměř nepršelo. Jednou z příčin je určitě změna klimatu a oteplování a ubývání pralesů a v našich podmínkách lesů, stromů a zeleně. Vědci zjistili, že pokud jsou kolem obydlí vzrostlé, košaté starší stromy, keře, zelený trávník, tak každá taková zeleň snižuje teplotu a zchladí a osvěží vzduch až o 5 – 6 stupňů celsia. Naopak – každé vybetonování, každá asfaltová silnice, zámková dlažba a nedostatek zeleně – stromů, keřů, zelené trávy, přispívá ke zvýšení teploty, než je v ovzduší – rozpálená vyasfaltovaná silnice, nebo zámková dlažba – se rozpalují a sálají horko dál a tím ohřívají vzduch kolem sebe ještě více.

Vzhledem k tomu, že se očekávají podobné teploty i v příštích létech, vědci začali apelovat na přehodnocení dosavadní úpravy, či revitalizace měst – zejména náměstí, obytných ploch a také obcí – budou se více prosazovat a upřednostňovat vzrostlé, starší stromy, jejich zachování, více zeleně a trávníků a méně betonu a dlažby, aby byl vzduch ve městech a obcích snesitelnější po dobu tropických veder. Například letos v Kolíně, poté, co začala extrémní horka, vydal Městský úřad pro všechny vyhlášku o zákazu sekání trávníku, zeleně, keřů, stromů. Ve městech bývá v létě teplota mnohem vyšší, než v menších obcích a zeleň a neposekaná tráva ochlazují vzduch a také zakrývají kořeny, které by jinak horkem vyschly.

Věřme, že i pro ostatní bude podobná vyhláška inspirací, protože někdy se likviduje zeleň a seká tráva jen ze zvyku – mám čas, mám sekačku, tak sekám. Ale ve vedrech, jaká byla letos v létě a bez deště, tráva po posekání často již nenaroste, rostou pouze některé rostliny, které mají kořeny ve větší hloubce, ale trávník naroste znovu až na podzim.

Dalším problémem je a v budoucnosti pro lidstvo bude, nedostatek pitné vody, což se často řeší vyhláškami – zákazem zalévání, mytí aut, napouštění bazénů atd. Na druhou stranu zanedbáváme prameny, studánky, studně, pumpy a zdroje pitné vody, které je třeba udržovat, čistit a zachovávat tak, aby v případě podobné situace, jako nastala letošní léto, mohly tyto zdroje vody posloužit jako náhradní, lidé si měli kam dojít pro vodu a nemusela se situace nedostatku pitné vody řešit přistavením cisterny, nebo stížnostmi.

V těchto starých, často letitých pramenech se voda většinou drží a používali ji již naši předkové, kteří se o ně pečlivě starali, protože si uvědomovali, že voda je zdrojem života. Podle vědců na planetě ubývá pitná voda a do budoucna jí bude nedostatek, měli bychom se tedy v místech, kde žijeme, postarat o vyčištění a opravu a údržbu studánek, studní, pramenů, pump atd., aby byly k dispozici v době krize.

Příroda byla Bohem dána k užitku a člověk by se o ni měl starat jako řádný hospodář.

(zpracováno podle internetu)

✍... příspěvek pana Františka Zadražila, bohdanečského rodáka

Příspěvek z připravovaných „Pamětí“ Františka Zadražila

Ve svých vzpomínkách nemohu nevzpomenout velkého milovníka „Vysočiny“ a jejího prostého, pracovitého lidu, rodáka z Podkrkonoší, který se take objevoval v Bohdanči, spisovatele, Bohéma, Zdeňka Matěje Kuděje.

Zdeněk Matěj Kuděj, který se později usadil na „Vysočině“, poznal tento kraj již před První světovou válkou ze svých cest k jeho bratrovi, který žil v Dolních Kralovicích. Po studiu na gymnáziu v Příbrami byl odveden k Zeměbraneckému pluku. Z vojny však byl propuštěn, když na plzeňském náměstí způsobil výstup. Služba pro císaře pána se mu natolik protivila, že mu byl dobrým každý způsob, jak se dostat z vojny. To se mu podařilo předstíráním choromyslnosti.

Po propuštění z vojny odjel do Německa, kde zatoužil po moři. Štěstěna mu přála: ve hře v karty měl štěstí – vyhrál nejen trochu peněz, ale také jízdenku do Ameriky. Zůstal tam šest let!

Pobyt v Americe jej inspiroval k napsání několika knih. Po návratu z Ameriky odjel na delší dobu do Ruska. Po příjezdu byl pro falešné obvinění zatčen a po půl roce vězení ve vyšetřovací vazbě propuštěn, dopraven na rakouskou hranici a vyhoštěn navždy z Ruska.

Tuto epizodu popsal v knize „Hostem u báťušky cara“.

Po návratu z Ruska žil opět se svými kamarády, malíři Josefem Ladou a Jaroslavem Panuškou, spisovateli Jaroslavem Haškem, Gustavem Opočenským a dalšími.

V létě roku 1913 se spolu s Jaroslavem Haškem vydali na další dobrodružnou pouť po vlastech českých. Po skončení tohoto putování vypukla První světová válka. Byla vyhlášena mobilizace. V té době byl Matěj Kuděj zachvácen prudkým záchvatem revmatismu, který si ulovil v carských kriminálech. Dostal předvolání. Pěšky nemohl. Nezbyvalo, než jej odvézt na ručním vozíku do kasáren na Pohořelci. Rozhodnutím odvodní komise mu s ohledem na jeho nemoc byla poskytnuta zdravotní dovolená a nástup služby odložen. Tuto událost použil Jaroslav Hašek v knize „Osudy dobrého vojáka Švejka“, který mávaje berlemi provolává: „Na Bělehrad“.

Jaroslav Hašek narukoval na frontu na jaře 1915. Kuděj strávil zdravotní dovolenou v Příbrami, v Plzni a poté se v Praze věnoval literatuře. Později však přece jen musel do války. Nějaký čas si odsloužil jako vojenský písař v Berouně a ve Vídni, kde předstíraje opět choromyslnost, byl na jaře 1918 superarbitrován. Válečná léta způsobila, že kniha o předválečném putování dvou nerozlučných kamarádů vznikla až po roce 1922, kdy se Hašek s Kudějem dohodli, že každý střídavě napíše jednu kapitolu. Osud tomu chtěl, že se Hašek na knize nepodílel a tak po jeho smrti napsal sám knihu Matěj Kuděj pod názvem „Ve dvou se to lépe táhne!“

Tuto knihu si vždycky připomenu, když si vzpomenu na jeden zimní večer, kdy k nám do hospody zavítal pan děkan Hanus s člověkem omšelého vzhledu, oděného do rajtek stejně omšelé barvy, na hlavě myslivecký klobouk a na nose brýle. Neodmyslitelnou součástí výbavy byla okovaná hůl. „Tak to je spisovatel pan Matěj Kuděj“, představil hosta pan děkan. Hosta byl plný local. Všichni se bavili a hostovi chutnalo pivo. Zábava trvala dlouho do noci. Pan děkan zaplatil útratu a s hostem se odebrali na faru. Přesně podle knihy „Ve

dvou se to lépe táhne”.

Kudějovo spisovatelské dílo je velmi různorodé. Představuje více než čtyřicet svazků původní tvorby.

Zdeněk Matěj Kuděj zemřel 8. srpna 1955. Pohřben je na litomyšlském hřbitově, pár kroků od hrobu spisovatele A.V. Šmilovského. Popularita Matěje Kuděje si nezadá s popularitou Jaroslava Haška.

V Praze se každoročně koná „Memoriál Matěje Kuděje”. V roce 2013 se uskutečnil již jubilejní 20. ročník. Každý ročník se koná pod heslem z vybraného citátu z Haškova Dobrého vojáka Švejka. Od hospody „U černého vola” na Hradčanech se vydají zpravidla tříčlenné hlídky v dobových uniformách za doprovodu muzikantů a sličných markytánek se zastávkami v předem stanovených hospodách, kde splní předepsanou konzumaci, aby dorazily do cíle v hospodě „U pivnice” v Meiselově ulici k závěrečnému vyhodnocení.

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu ke straně 8 a 9

1. Vyvedení Izraele z Egypta.
2. Vyprávěním o hrozném údělu Izraele a o podivuhodné záchraně Mojžíše.
3. Židé jsou otročským národem bez země, a jsou odsouzeni k vyhynutí (příkaz zabít narozené chlapce).
4. Že věrný Hospodin připravuje vše k uskutečnění svého plánu, chrání svého vyvoleného již od jeho narození.
5. Ex 3.
6. Na hoře Chorébu.
7. Trvalou platnost Božích slov a jeho věrnost.
8. Bůh už nedává zaslíbení, ale usiluje o jejich uskutečnění – je Bohem věrným.
9. Boží věrnost – Bůh splní svá zaslíbení. Mojžíš má vyvést Boží lid z egyptského otroctví.
10. Jsem, který jsem (JHWH).
11. Že Bůh je Bohem pro svůj lid, Bohem, který je zde, aby uskutečnil plán spásy.
12. Aby ho nedegradovali a nepoužívali k magii.
13. Deseti ranami.
14. Boží svrchovanost (je nade všemi pohanskými bohy) a Boží věrnost (Bůh zůstává věrný svým zaslíbením).
15. Zabití všeho prvorozeného.
16. Rozsévá smrt na jedné straně (zabijí ty, kteří utlačují židovský národ) dává život Izraeli (svoboda rozmnožování).
17. Ježíše Krista, který svou smrtí dává život.
18. Středem Rudého (Rákosového) moře.
19. Ex 14.

PODĚKOVÁNÍ ZA TISK :

Obecní knihovně Bohdaneč a její knihovnici, která čísla také sešila.

ZPRÁVY Z KNIHOVNY

Noc s Andersenem 2015 – hry, bojovka, host a karaoke

Noc s Andersenem jsme letos v Obecní knihovně v Bohdanči posunuli, ale program byl stejně lákavý jako v předchozích letech. Letošní téma pro tuto akci bylo vybráno v Knihovně v Uherském Hradišti - Noc s Andersenem, s knížkou na hradě Bradě a tomu jsme také přizpůsobili zrenovované prostory nad knihovnou, namalovali jsme dvě brány s lomeným obloukem, hradní ohoz, místnost jsme poněkud zútulnili obrázky, květinami a hlavně nápisem Noc s Andersenem. A pak jsme již očekávali den "D", který nastal v pátek, 10. dubna, v 19.

hodin večer. Do místnosti se dostavilo 18 dětí od 6. do 12. let. Úvodem se všechny děti představily, protože navštěvují různé základní školy v okolí, řekly něco o sobě, pak se dozvěděly, co je během nocování čeká a poté již běžel anderseňácký program. Nejprve jsme šly na chvilku ven, abychom si stačily za světla nalézt vhodné kamínky, ze kterých jsme potom vyráběly pomocí barev a tavné pistole různé ozdoby, pak následovaly hry, představení oblíbené knížky.

Kolem 21. hodiny nás navštívil host - paní Marie Milichovská, která dětem vyprávěla o ledečském hradě, kde prováděla turisty a o nedaleké sklárně v Tasicích. Za poutavé vyprávění jí malí čtenáři předali pamětní listy, záložku z nakladatelství Albatros a kytici růží. Paní Milichovská pak všem malým spáčům předala také pamětní listy a záložky, které nám byly letos zaslány z nakladatelství Albatros. Potom opět pokračovaly různé hry, oslava šampaňským a opravdovým dortem, pak si malé hradní dámy vyráběly špičaté klobouky pro bílé paní a kluci - rytíři si vyrobili z papíru rytířskou přilbu. V plánu byla také kratší bojovka - starší čtenářky - anderseňáčky Péťa, Natálka, a Deniska se zhostily její organizace - připravily svíčky, které roznesly venku, kolem kostela a vymyslely program během procházení. Všichni účastníci trasou prošli a šťastně se vrátili do vyhřátých prostor nad knihovnou.

Překvapením večera bylo karaoke - zpívání do mikrofونů s hudbou, které vytváří dojem velkého sálu. Někteří spáči byli tak nadšení a talentovaní, že se od mikrofону pak již téměř neodtrhli, nejoblíbenějšími hity byly Když se zamiluje kůň a snažily jsme se nacvičit píseň Voskovce a Wericha - V domě straší duch, jejíž slova o tom, že na hradě není dobré být sám, zapadala do letošního tématu na hradě Bradě. Hvězdami byli zejména Vojta a Šimon, kterým to spolu velmi dobře ladilo a určitě by se měli ještě někdy sejít a zkusit něco secvičit. Noc opět pokračovala probíhajícími hrami, povídáním, mlsáním, jedna skupinka dětí se pomalu ubírala ke spánku, ale nakonec se přidala k těm vytrvalcům, kteří si usmyslely nespát vůbec a vydržet až do rána.

Letošní program Noci s Andersenem byl docela nabitý a tak svítání a první sluneční paprsky děti spíše překvapily, po snídani si pomalu sbalily spacáky, karimatky a odebraly se domů, nebo je vyzvedli rodiče. Snad si znovu Noc s Andersenem užily a odpočinuly si od školních povinností.

Doufejme, že příště se k této celostátní akci na podporu dětského čtení, která přesahuje hranice našeho státu, opět z naší knihovny připojíme a vymyslíme zase jiný program, podle tématu, který bude určen z Knihovny v Uherském Hradišti, kde s touto akcí před 15. lety začali jako první a postupně se rozšířila do dalších knihoven, škol a různých zařízení.

Například letos se k této akci připojilo 620 knihoven v ČR, 514 škol v ČR a dalších institucí 83 v ČR, nocovalo se ale také v Polsku, na Slovensku a ve 26. dalších zemích.

Závěrem se sluší poděkovat: dětem a jejich rodičům, kteří se zúčastnili - bez nich by se akce asi neuskutečnila, firmě Sázavanet, která poskytla na tuto akci wifi připojení na internet v prostorách nad knihovnou, Obecnímu úřadu Bohdaneč, jako zřizovateli Obecní knihovny, který přispěl nejen na občerstvení, nápoje, cukrovinky, ale také na karaoke set, který se určitě využije pro další podobné dětské akce, nebo znovu za rok na Noci s Andersenem, knihovnice Anna Holubová poskytla svůj notebook, protože v knihovně je jen nepřenositelný počítač a bez něj by nešlo ani promítat ani zpívat, pan Martin Píbil poskytl dataprojektor k promítání a také ho spolu s další technikou před akcí zapojil, dále patří poděkování také paní Marii Milichovské, průvodkyni ze sklárny v Tasicích, která si na akci udělala čas a přišla a poté s námi strávila více jak dvě hodiny během noční zábavy. Bez podpory a nadšení by nebylo možné podobnou akci pro děti zorganizovat. Noc s Andersenem se vydařila, ať žije další Noc s Andersenem 2016!

Anna Holubová, knihovnice

Krátce....

- ☼ **z pracovní činnosti** - v loňském roce květnu odpadla v presbytáři v bohdanečském kostele ze stropu omítka asi metr krát metr, poškozený strop čeká na opravu,
- ☼ **bohdanečská fara je také připojena na čističku**, Obecní úřad kopal připojení na čističku od skladáku, po celé spodní části farské zahrady k přilehlým domům a také dále přes farský dvůr k budově fary, aby nemuseli kopat přes silnici, která vede níže,
- ☼ rodina Uttendorfských se bude během druhé poloviny roku z bohdanečské fary stěhovat (v nájmu tu bydlí od roku 1989), hledáme zkušeného varhaníka, který bude spolehlivě hrát během nedělních i svátečních bohoslužeb a byt na faře mu případně za řádný nájem opět pronajmout, momentálně jsme v kontaktu s Mgr. Nádvořníkovou, která hraje v našem okolí, v Chřenovicích, v Pertolticích a mohla by něco vykrýt, ale vzhledem k tomu, že má malé děti a bydlí mimo okolí Bohdanče, může se, i přes její snahu stát, že ne vždy bude moci přijet; v souvislosti s uprázdněním fary, bude třeba farní budovu opravit a zrenovovat – uvnitř dole zřítit kuchyňský kout, toalety, sprchový kout, upravit topení, podlahy, okna, dveře, prostory pro scházení, případně jako zimní kapli atd., finance budeme shánět, tak, jako je shánění na opravu, údržbu a zachování farních budov v jiných farnostech, bohdanečská farnost potřebuje nejen kostely, ale také faru a farskou zahradu, park u kostela (momentálně zde nic jiného již nemáme), potřebuje to nejen na složení inventáře, na scházení se farníků, dětí a pro společenské účely, ale také na případné

podnikání v rámci farnosti a tím k získání určitých potřebných financí do farnosti na opravy, na farní život a farní aktivity, tak, jako je to jinde, v jiných farnostech, fary ani zahrady se nemůžeme zbavit, to by bylo nerozumné, je to něco, co naše farnost potřebuje,

- ☼ plánovaný letní koncert se neuskutečnil z důvodu, že Obec Bohdaneč z rozpočtu 600 tisíc na kulturu částečně nepřispěla na náklady koncertu, z tohoto důvodu se uskuteční komornější koncert, protože příznivci duchovní vážné hudby podobný koncert postrádají (koncerty se zde konaly pravidelně několik let a mezi skladby, které se zde hrály, patřila nejen Korunovační mše od W. A. Mozarta, ale i Schubertova mše, Exsultate jubilate rovněž od W. A. Mozarta, Biblické písně od A. Dvořáka atd., koncerty měly vysokou úroveň jak po organizační stránce (organizovali nadšenci a lidé z farnosti), tak v samotném provedení skladeb a na jeden koncert přišlo průměrně 80 – 120 návštěvníků, často i odjinud, které k nám tento druh hudby přilákal, bylo by tedy škoda přestat s akcí, která byla zavedená, našla si své návštěvníky a dělala reklamu jak bohdanečské farnosti, tak Obci Bohdaneč,
- ☼ v létě si jistě mnozí všimli, že náš skvostný křišťálový lustr z poloviny 19. století z tasické sklárny byl vyzvednut výše – žel, tato pracovní činnost se nesečkala s kladným ohlasem, v minulosti jsme se na jednání farní rady dohodli, že se s lustrem hýbat nemůže, protože takto byl upevněn již od svého zavěšení a křišťálové závěsky jsou křehké a mohly by se poškodit, stejně tak jako celý lustr (něco podobného se stalo v Ledči nad Sázavou) a do této doby výška jeho zavěšení nikomu nevadila, lustr je velkou ozdobou kostela, všichni ho obdivují, proto bylo velmi překvapující, že bez pádných důvodů byl lustr vyzvednut, teď je vysoko, není viditelný dobře od vchodu, stejně tak uvnitř kostela v celé své kráse – pokud se teď díváme na lustr, tak vidíme jen spodní část, ale celý lustr z boku nevidíme, je jakoby skrytý a také špatně osvětluje, věci a našemu kostelu to spíše ublížilo, doufáme, že se lustr vrátí do své původní výšky,
- ☼ **další číslo našeho Zpravodaje** vyjde opět na podzim, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný, pouze pro účely ŘK farnost Bohdaneč, nová čísla naleznete na obvyklých místech v kostele v Bohdanči, nebo v našich filiálních kostelích,
- ☼ budeme vděčni všem, kdo doručí výtisky nemohoucím bratrům a sestřám z Farnosti, ve svém okolí,
- ☼ články, příspěvky, připomínky, náměty v jakékoli podobě jsou vítány,
- ☼ **všechna čísla doposud vydaných Zpravodajů, vytištěná barevně, naleznete k zapůjčení také v knihovnách – v Bohdanči a v Bělé**, v případě, že někomu čísla chybí a má o ně zájem, obraťte se laskavě na redakční radu-kontakt je na poslední stránce, čísla vám budou dotištěna,
- ☼ **časopis je také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti Bohdaneč www.farnostbohdanec.estranky.cz**

Proběhlo:

- ☼ Křtiny – v kapli v Bělé - Nikolky Kopecké a v Bohdanči v kostele Sofie Mlčochové
- ☼ svátek Těla a Krve Páně v Bohdanči
- ☼ farní výlet – pouť na Svatý Kopeček u Olomouce.

Římskokatolická farnost Bohdaneč

Farnost pořádá bohoslužby a duchovní setkání

Kontaktní údaje: **P. Mgr. Stanislav Tomšíček**
 Mobil: +420 732 513 972
 Telefon: +420 327 591 170
 E-mail: rkfzbraslavice@gmail.com
www. **farnostbohdanec.estranky.cz**

Kostelník v Bohdanči: **pan Josef Holub**
 Kostelník v Třebětíně: **pan Miroslav Petrus**
 Kostelník v Michalovicích: **pan Josef Laudát**

POŘAD BOHOSLUŽEB BĚHEM ROKU

Neděle	9.45 Mše svatá	Bohdaneč
Středa	18.00 Mše svatá	Bohdaneč
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Třebětín
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Michalovice

ŘK farnost Bohdaneč sdružuje:

Bohdaneč - kostel Zvěstování Páně; kaple Nejsvětější Trojice; Bělá – kaple sv. Jana Nepomuckého; Dědice – kaple sv. Petra a Pavla; Dvorecko; Hlohov; Hostkovice; Kotoučov; Michalovice – kostel sv. Matouše apoštola a evangelisty; Nová Louka; Prostřední Ves; Řeplice - kaple Navštívení Panny Marie; Šlechtín – kaple Všech svatých; Tasice, Třebětín – kostel Navštívení Panny Marie; Vickovice – kaple Nejsvětější Trojice.

Informační letáček ŘK farnosti Bohdaneč

články a příspěvky vítány

Redakční rada: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Bc. Anna Holubová, Bc. Bohunka Laudátová, Jana Laudátová

Kontakt: redakcefarnihocasopisu@seznam.cz